

Nieuwsbrief nr.4

Februari 2019

“De Heer is groot en zeer te prijzen in de stad van onze God...” Ps. 48: 2

Beste familie, vrienden en gemeenteleden,

De winter is bijna ten einde in Israël. Dat toont zich o.a. in de heuvels op de foto hierboven, die groen zijn en aan de veldbloemen die overal uit de grond schieten. Regelmatig zien we een kudde geiten genieten van het groenmenu op de heuvel waar ons huis staat, of aan de overkant op de berg Sion. Afgelopen maanden heeft het flink geregend, afgewisseld met zonnige dagen. Een zegen hier in het Midden-Oosten, goed voor mens, dier en natuur. Al is de regenval soms zo hevig, dat de wegen in de woestijn onbegaanbaar worden door het water dat van de kale berghellingen afstroomt, dan kent Israël ook ‘code oranje’.

Van de liesbreuk operatie in december is Ron inmiddels geheel hersteld. Lopen, fietsen en alle normale dingen doen gaat weer prima. Geen fysieke belemmeringen voor ons eerste werkbezoek aan Jordanië van 23-28 januari. Het was een nieuwe ervaring om op twee verschillende plaatsen -heen bij Beit Shean in het Noorden, terug nabij Jericho- de Jordaan grensovergang te passeren. Van deur tot deur is Jeruzalem-Amman 6 á 7 uur reizen. Met veel controles, stempels, betalen voor uit- en inreizen, onduidelijke regels (vooral aan de Jordaanse kant) en de nodige bus en taxiritjes.

Enmaal in Amman was het een feest om Jeroen, Marjolein en hun kinderen te ontmoeten. Zij wonen en leven er al bijna negen jaar. De jongste van hun drie kinderen Sofia (7) is daar geboren. Ze zijn beide werkzaam op een internationale christelijke school en betrokken bij een aantal andere projecten. Net een week voor onze komst zijn Heidy en Emma er begonnen aan de Arabische taalschool, beiden hebben ervaring opgedaan onder de Arabische bevolking in ons land. Zij hebben het verlangen en de visie om zich voor langere tijd in te zetten op hulpverleningsprojecten in de regio. Het goed leren kennen van de taal en de cultuur is dan onontbeerlijk. Op de teamavond aten we geheel volgens de Jordaanse traditie ‘Mansaf’; een grote schotel gele rijst met amandelen, voor elk een stuk schapenpoot erop, geserveerd met gekookte yoghurt. Heerlijk! Amman is een betrekkelijk nette stad, met brede wegen en veel auto’s, niet te vergelijken met b.v. Caïro. Je ziet er geen mensen op straat leven, hoewel het land met zijn 7 miljoen inwoners zo’n anderhalf miljoen mensen binnen de grenzen heeft met de vluchtelingenstatus: Iraki’s, Syriërs, Koerden en ja, ook nog Palestijnen.

Jeroen nam ons mee naar diverse projecten waar men tracht mensen uit deze groep en gehandicapte en minder bedeelde Jordaniërs aan levensonderhoud te helpen. Eén daarvan was het project 'Desert Rose', een werkplaats waar 35 mensen een inkomen verdienen door het werken met olijfhout en andere materialen. Tijdens de rondleiding viel ons op dat alle werkers heel toegewijd en goed uitgerust hun werk aan het doen waren. De leiding van het project zou graag vrijwilligers voor korte of langere termijn verwelkomen om hen te ondersteunen.

Op zaterdag zetten we koers naar het Noorden, een stadje niet ver van de Syrische grens, waarvan het inwonertal verdubbeld is van 65.000 naar 130.000 door de enorme toevloed van vluchtelingen. Midden in een woonwijk heeft een kleine christelijke gemeente een kerkzaaltje ingericht in een appartement op de onderste etage van een flatgebouw. In de kleine zaal (waarvan we vanwege veiligheid geen foto's laten zien) zaten ongeveer 50 vluchtelingenkinderen en enkele volwassenen. Al enkele jaren wordt hier op zaterdag de boodschap van het evangelie door middel van liederen, gebed en een Bijbelverhaal uitgedragen op eigentijdse manier. We hoorden dat er dikwijls meer dan 100 kinderen komen. Er is op een bovenverdieping van het gebouw een kamer ingericht als naai- en handwerkatelier voor (vluchtelingen) vrouwen. Het biedt hen de mogelijkheid kleding te maken voor hun kinderen en voor de verkoop. Tegelijkertijd biedt het de vrouwen een plek waar ze hun verhaal kwijt kunnen. Tijdens de handwerkochtenden wordt er een Bijbelgedeelte voorgelezen, is er gelegenheid voor persoonlijk gesprek en voorbede. Het voorgangersechtpaar zoekt ondersteuning van buitenlanders (die Arabisch spreken) omdat de vrouwen bij buitenlanders eerder hun verhaal durven te doen. Indrukwekkend dat zo'n kleine lokale kerk, van zes of zeven families, geïnspireerd door hun liefde voor God, een groot verschil maakt voor degenen die binnen hun bereik komen. Niet in het oog lopend van de wereld de wereld, maar ... 'uw Vader, die in het verborgene ziet zal het u vergelden...' Ons gebed is, dat Hij hen de kracht en de middelen geeft om dit werk voort te zetten en uit bouwen.

Eenmaal terug mochten we op bezoek bij Shevet Achiem, een organisatie die zich inzet om Arabische kinderen met aangeboren hartafwijkingen voornamelijk uit Koerdistan en Gaza naar Israël te brengen, zodat zij daar geopereerd kunnen worden.

Israëlische specialisten en verplegend personeel zetten zich in om deze kinderen uit de broedervolken een levenskans te geven. Shevet achiem' komt uit Ps 133:1 " Ziet hoe goed het is als broeders te samen wonen..." Een tekst die onze organisatie NEM op het lijf geschreven is. We waren onder de indruk van alle vrijwilligers die zorgdragen voor de begeleiding en opvang van de vaders of moeders, die in het opvanghuis logeren, al dan niet met hun kind.

Sommige kinderen ondergaan wel drie of vier operaties eer ze terug kunnen naar huis en een verblijf van 3-9 maanden is geen uitzondering. De NEM heeft mogen bemiddelen bij het plaatsen van een echtpaar fitte Vutters, die twee keer per jaar drie maanden hier wonen en meewerken. Vanaf maart zal een kort verband vrijwilliger, uitgezonden door de Morgenstond gemeente in Delft, zich hier twee maanden inzetten.

Op de site van het CIP is recent hier een artikel hierover geplaatst:

<https://cip.nl/71463-jonathan-miles-is-oprichter-en-directeur-van-shevet-achim>

Kort erna kwamen er twee nieuwe werkers in Israël, en één in Egypte aan. Rianne ging in Cairo aan de slag als activiteitenbegeleidster in twee bejaardenhuizen. We hopen haar (en de andere werkers) volgende maand daar te ontmoeten. De vrijwilligers hier, bij Elah (begeleiding Holocaust overlevenden) bij Jemima - Beit Jala, en bij Elwyn-Jeruzalem (beide laatste instellingen voor dubbelgehandicapten).

Met deze verhalen hebben we weer even getracht een beeld te schetsen van ons leven en werk hier. We weten ons, naast de zegen van de Here God, afhankelijk van gebed, meeleven, en gaven van jullie kant. Het is bijzonder bemoedigend om dat te ervaren.

Shalom en shalva (vrede en voorspoed) jullie allemaal toegewenst,

Nelleke en Ron.

<p><i>Thuisfrontcommissie:</i> Jaap van Woerden, voorzitter: 010-5916788; woerd@kabelfoon.nl Jaap van der Burg, penningmeester: Burgjes57@gmail.com Greetje van Emmerik, secretaris Jopie van Woerden Marianne van Tielen <i>Namens de PKN</i> <i>Schipluiden:</i> Sandra van den Berg Trudi Schotel</p> 	<p>Nieuws- en gebedsbrieven via: ketelveld@gmail.com reacties nieuwsbrief naar: ketelleeuw@filternet.nl</p> <p>Giften zijn welkom op rekening: NL 93 ABNA 0462453855 St. Near East Ministry, Voorthuizen o.v.v. Veldleiding MO 8560 (ANBI geregistreerd)</p>	<p>Telefoon en app: +31631565841/+31611276266 Post: P.o.box 31927/ 91319 Jaffaroad 23 Jerusalem/ Israël; lokale nummers: +972587799447/+972587799443 In Israël 058...</p>
--	--	--

Schipluiden 12 februari 2019.

Hallo, mijn naam is Jaap van den Burg,

Door Ron en Nelleke, ben ik gevraagd om penningmeester van de TFC te worden. Een taak die ik graag op mij heb genomen. Ik woon in Schipluiden, ben getrouwd met Marrie en vader van 3 dochters die de deur uit zijn.

Ron en Nelleke kennen we van de kerk, de Alpha cursus en de Reveilweken bij de NEM, waardoor zij goede vrienden van ons zijn geworden. Verder heb ik met samen met Ron het geluid in de kerk gedaan voor de muziek groepen. Ook hebben wij het voorrecht gehad om met Ron en Nelleke twee weken door Israël te reizen, waardoor mijn/ onze liefde voor het land en haar bewoners is gegroeid.

Als penningmeester van de TFC heb ik de taak overzicht te houden over de financiën, zodat Ron en Nelleke zonder geldzorgen hun werk in Israël kunnen doen.

Zij hebben geen inkomen en zijn volledig afhankelijk van uw giften. Per jaar is er minimaal 6000€ nodig voor ziektekosten verzekeringen en sociale lasten. Daar komt het geld voor levensonderhoud nog bij, en Israël is geen goedkoop land. De kosten voor levensonderhoud zijn aanzienlijk hoger dan in Nederland. Op dit moment wordt het benodigde minimale bedrag van 1300€ per maand aan vaste giften met moeite gehaald.

Vandaar een dringende oproep van mijn kant om als het ook maar even kan een maandelijks bedrag over te maken op de NEM rekening. (Zie colofon) Met z'n allen moet het toch lukken om het streefbedrag maandelijks bijeen te krijgen? Ook kleine losse bijdragen zijn zeer welkom. Voor alle duidelijkheid, Ron en Nelleke hebben geen inzage in de bedragen die gestort worden en weten dus ook niet wie dat doen. Mocht u denken: Waarom krijg ik geen bedankje van hen, ik heb nog wel zo'n mooi bedrag gestort, dan is dit is de verantwoording van de TFC.

*Shalom en **hartelijk dank!** aan allen die tot nu toe bijdragen in de kosten voor hun levensonderhoud.*

Jaap

